

Arrest

**nr. 85 596 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN LANDEGHEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2011 diende de verzoeker een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 november 2011 een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 24/6/11 werd Ingediend door Naam: A., M.

Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats; (...) Identificatienummer in het Rijksregister (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Ter staving van de aanvraag legt hij volgende documenten voor: vdabinschrijvingsattest en een arbeidscontract van 5 dagen. Uit raadpelling van de dimonadatabank blijkt dat betrokkene sinds zijn aanvraag als werknemer/werkzoekende op 24/6/11 tot op heden slechts 5 dagen heeft gewerkt (22/8 — 27/8/11). Heden is betrokkene dus werkzoekende.

De betrokkene legt onvoldoende bewijzen als werkzoekende voor (art. 50 92,3° van het KB van 08.10.1981). Hij legt weliswaar een inschrijving bij de VDAB voor, maar geen sollicitatiebrieven of andere bewijzen dat hij een inspanning levert om werk te zoeken en geen bewijs dat hij een reële kans maakt op werk. Een tewerkstelling van 5 dagen op een periode van 137 dagen volstaat in deze allerminst.

De aanvraag wordt geweigerd dmv een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40 §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoeker verwijst bij de uiteenzetting van het middel tevens naar het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt onder meer wat volgt:

"Artikel 40 ev. W 15/12/1980 stelt dat:

[...]

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid heeft de bevoegdheid deze machtiging toe te kennen.

Verzoeker diende op 24/06/2011 een verzoek in tot verklaring van inschrijving.

Verzoeker komt in de regel hiervoor in aanmerking indien hij voldeed aan de volgende voorwaarden:

o Het moet gaan om een Unieburger die naar België komt om:

o werk te zoeken

o te werken als werknemer

o te werken als zelfstandige

o niet te werken, op voorwaarde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste valt van de Belgische sociale bijstand en dat hij over een ziekteverzekering beschikt.

Verzoeker is bij indiening van het verzoekschrift er vanuit gegaan dat hij aan bovenvermelde voorwaarden voldeed, en nog steeds voldoet.

De DVZ meent echter het tegendeel op basis van voormelde redenen.

(...) Analyse van (de argumenten van) de bestreden beslissing.

De weigeringsbeslissing werd genomen op 8/11/2011, doch werd verzoeker pas in kennis gesteld van deze beslissing op 21/11/2011.

De DVZ weigert in haar beslissing rekening te houden met de concrete en specifieke omstandigheden in deze zaak, zijnde ondermeer:

- de omstandigheid dat een inschrijving bij VDAB meer impliceert dan een loutere inschrijving, meer bepaald dat dit bekend dat betrokkene zich hierbij terzelfdertijd heeft opgegeven om intensief werk te

zoeken, vereiste bijscholingen te volgen en in te stappen in de nodige activeringsprogramma's van VDAB ed.

- verzoeker's werkverleden in Nederland, zijnde:

- verlenen slachtofferhulp Politie Haagland (Nederland) (periode 1994 — 2000)
- psycho-sociale begeleider in projecten gemeente Den Haag (periode 2000 — 2007)

- verzoeker in Marokko 1 jaar rechtenopleiding heeft gevolgd

- verzoeker zowel de beide landstalen, Nederlands en Frans, perfect beheerst

Dit werd zo ook tevens mondeling toegelicht door verzoeker en er werd aangeboden de reeds verrichtte sollicitaties voor te leggen, welke verzoeker bij huidig verzoekschrift voegt en verzoekt hiermee rekening te houden in de beoordeling (zie stuk 2).

De houding van DVZ gaat in tegen alle redelijkheid daar de omstandigheden in deze zaak aantonen dat verzoeker serieuze inspanningen heeft geleverd en levert om werk te zoeken en alsook een reële kans maakt om werk te vinden in België.

Verzoeker komt bijgevolg wel degelijk in aanmerking voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Het besluit te volharden in de beslissing van 8/11/2011 gaat in tegen alle redelijkheid en is buiten proportie. Het is kennelijk onredelijk om het verblijf van verzoeker te weigeren, omwille van voormelde redenen, aangezien verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van Artikel 40 ev. van de Wet van 15/12/1980.

Dit terwijl de elementen in het dossier er op wijzen dat verzoeker een erg reële kans maakt om op werk. Zo is verzoeker hij aankomst in België in mei 2011 meteen beginnen solliciteren, alsook heeft hij meteen vrijwilligerswerk verricht bij de VZW CISO (p/a Francis Wellesplein 1 te 2018 Antwerpen) waarbij verzoeker uiteenzettingen gaf omtrent problematiek van opvoeding, depressieve klachten en drugs (zie stuk 3 (onkostennota VZW CISO)).

Verzoeker heeft betrokken sollicitaties willen voorleggen aan de DVZ, doch werd hem meegedeeld dat deze niet relevant waren waardoor deze niet werden neergelegd door verzoeker. Heden wordt gevraagd hiermee rekening te houden in de beoordeling (zie stuk 2 en 3).

Naast het verrichte vrijwilligerswerk, heeft verzoeker tevens betalend werk verricht (zie arbeidscontract in dossier DVZ).

Aangezien de DVZ de verrichte inspanningen van het zoeken naar werk, alsook het werkverleden en capaciteiten van verzoeker, niet degelijk in overweging heeft genomen, dient de DVZ redelijkerwijze deze elementen mee aan te nemen in haar overwegingen en haar beslissing te herzien.

Dat DVZ weigert rekening te willen houden met de individuele situatie van verzoeker, weigert een belangenafweging te maken, wijst op een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...]

Dat het middel bijgevolg ernstig is en in toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing nietig."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

2.1.3. De verzoeker heeft, als werknemer of werkzoekende, een aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving ingediend op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt :

"[...]

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

[...]"

Uit deze bepaling blijkt dat een werkzoekende niet alleen moet bewijzen dat hij nog werk zoekt, maar evenzeer dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De bestreden beslissing behelst dat aan verzoekers verblijfsrecht een einde wordt gesteld overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling laat de minister of zijn gemachtigde toe te controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en stelt dat een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger

van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De verzoeker betwist niet dat hij op een periode van 137 dagen slechts 5 dagen heeft gewerkt en dat hij thans werkzoekende is. Hij betoogt echter dat hij serieuze inspanningen levert om werk te vinden en dat hij dus een reële kans heeft op tewerkstelling conform artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, zodat zijn verblijfsrecht niet kon worden beëindigd. Nu uit zijn uiteenzetting blijkt dat hij het niet eens is met de beoordeling van de door hem voorgebrachte documenten, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van de door hem geschonden geachte bepaling.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de *“aanvraag van een verklaring van inschrijving”* van 24 juni 2011, duidelijk wordt vermeld dat verzoeker verzocht wordt *“om ten laatste op 23 september 2011 de volgende documenten over te leggen: Arbeidscontract; Loonbriefjes; of inschrijvingsbewijs VDAB of sollicitatiebrieven en reële kans op aanwerving”*.

Verzoeker legde daarop de volgende documenten neer :

- een ondertekende *“arbeidsovereenkomst voor handarbeiders in horeca van bepaalde duur”*, afgesloten op 22 augustus 2011 tussen verzoeker en Abou Bakhr bvba voor de periode van 22 augustus 2011 tot en met 27 augustus 2011;
- een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 25 mei 2011;
- een document met de stempel van het UWV te Hengelo waaruit blijkt dat verzoeker van 24 mei 2011 tot 23 augustus 2011 een werkloosheidsuitkering kreeg van het UWV.

Gelet op het in de bestreden beslissing vermelde en niet betwiste gegeven dat verzoeker slechts 5 dagen op de 137 heeft gewerkt, geen sollicitatiebrieven of andere bewijzen dat hij een inspanning levert om werk te zoeken en thans nog steeds niet tewerkgesteld is, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een reële kans maakt op werk. Verzoekers verwijzing naar zijn inschrijving bij de VDAB en de volgens hem daaraan verbonden gevolgen, doen hieraan geen afbreuk, nu uit artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker niet alleen moet aantonen dat hij werk zoekt maar tevens dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB toont deze reële kans op geen enkele wijze aan. Verzoekers werkverleden in Nederland, zijn rechtenopleiding gedurende 1 jaar in Marokko en het feit dat hij Nederlands en Frans spreekt vormen daartoe evenmin enige indicatie, nu verzoeker deze kwalificaties reeds had toen hij zijn aanvraag indiende en ze toch niet hebben geleid tot een tewerkstelling die de 5 dagen waarvan sprake in de bestreden beslissing heeft overschreden.

Verzoeker stelt verder dat bij zijn aankomst in België meteen is beginnen te solliciteren en meteen vrijwilligerswerk heeft verricht en betoogt dat hij thans bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken dienaangaande reeds wilde voorleggen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop hij het antwoord kreeg dat de stukken niet relevant waren.

Dat verzoeker niet de mogelijkheid zou hebben gehad de bijgevoegde stukken aan het bestuur voor te leggen is niet meer dan een bewering, gelet op de vermeldingen op de bijlage 19ter die hem werd afgegeven en waarbij hem werd verzocht om ten laatste op 23 september 2011 onder andere sollicitatiebrieven voor te leggen. Het mailverkeer met betrekking tot verzoekers sollicitaties dateert van mei en juli 2011, zodat niet valt in te zien om welke redenen het niet door verzoeker aan het bestuur werd bezorgd. Aldus gaat verzoeker eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht waarop hij zich beroept en dat het bestuur ertoe verplicht om bij de voorbereiding van haar beslissing zorgvuldig te zijn en rekening te houden met alle elementen van het dossier, ook op hem, als rechtsonderhorige, rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en het hem toekwam om het bestuur in te lichten middels het voorleggen van de uitdrukkelijk gevraagde documenten. Het is immers hij die moet aantonen dat zijn aanvraag gegrond is. Gezien deze vaststelling en gelet op het feit dat de wettigheid van de beslissing in

casu moet worden beoordeeld in het licht van de gegevens die het bestuur ter kennis waren op het moment van de bestreden beslissing, kan een verwijzing naar de documenten die bij het indienen van het beroep voor het eerst ter kennis worden gebracht, uiteraard geen soelaas brengen. Eenzelfde conclusie dringt zich op aangaande de brief van 5 december 2011 aangaande een antwoord op een sollicitatie door verzoeker: deze brief dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij bezwaarlijk kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat deze sollicitaties geen van alle hebben geleid tot een tewerkstelling, zodat niet is aangetoond dat op een kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling, zoals dat wettelijk is vereist. De onkostennota met betrekking tot een aantal vormingen die verzoeker als vrijwilliger heeft gegeven in mei en juni 2011 toont dat evenmin aan.

2.1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door verzoeker voorgebrachte stukken heeft beoordeeld en dat niet aannemelijk is gemaakt dat zij op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de stukken van het dossier of met miskenning van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet is gekomen tot de thans bestreden beslissing. Voormelde stukken beoordeeld heeft, om tot de vaststelling te komen dat verzoeker onvoldoende bewijzen voorlegt als werkzoekende, en geen bewijs dat hij een reële kans maakt op werk. De verwerende partij kon op grond van voormelde stukken in redelijkheid beslissen dat verzoeker onvoldoende aantoonde dat hij inspanningen levert om werk te vinden en dat een tewerkstelling van 5 dagen op een periode van 137 dagen allerm minst volstaat om te bewijzen dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld.

2.1.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker betoogt wat volgt:

“DVZ verwijt verzoeker dat hij onvoldoende documenten als werkzoekende voorlegt, alsook geen sollicitatiebewijzen dat hij een inspanning levert om werk te zoeken. Echter, verzoeker voegde in zijn stukkenbundel een VDABinschrijvingsattest en arbeidscontract van bepaalde duur (5 dagen) voor, waaruit ondubbelzinnig blijkt dat hij de eerste essentiële basisstappen heeft gezet tot het zoeken van werk in België. Alsook werd door verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag verwezen naar de verrichtte sollicitaties, zijn werkverleden en opgedane werkervaring in Nederland. Nergens uit de beslissing blijkt dat DVZ rekening heeft gehouden met de verrichtte sollicitaties, of dat DVZ alle voorgelegde bewijsstukken van de aanvraag überhaupt wel heeft bestudeerd.”

Hij gaat verder met een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en stelt vervolgens :

“Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)”

Verzoeker concludeert :

“Gevolg is dat verzoeker dan ook volledig in het ongewisse is met betrekking tot de reden waarom zijn verzoek tot verklaring van inschrijving wordt verworpen en hij niet begrijpt waarom geen rekening wordt gehouden met zijn werkverleden en verrichtte sollicitaties teneinde tot het oordeel te komen dat verzoeker wel degelijk een reële kans op werk maakt. Dit heeft tot gevolg dat verzoekers niet in staat zijn hun beroepsmogelijkheden correct te beoordelen. De formele motiveringsplicht werd dan ook geschonden. Gelet op aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2.2. Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke wijze de thans bestreden beslissing deze bepaling zou hebben geschonden, zodat het middel in zoverre niet ontvankelijk is.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 –het door verzoeker eveneens geschonden geacht artikel 4 heeft betrekking op de uitzonderingen op deze verplichting- heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de juridische grondslagen en de feitelijke beoordeling van de door verzoeker neergelegde -en in de bestreden beslissing geïdentificeerde- documenten aan bod komen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk een reële kans op werk maakt en niet begrijpt waarom geen rekening wordt gehouden met zijn werkverleden en verrichte sollicitaties en daaruit afleidt dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is, wijst de Raad er nogmaals op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag stukken aangaande zijn werkverleden en verrichte sollicitaties heeft neergelegd, zodat de verwerende partij met dit werkverleden en verrichte sollicitaties geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing en dienaangaande evenmin kon motiveren.

Verzoeker wijst dan wel op het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat dit desgevallend impliceert dat de betrokkene moet worden gehoord, doch gaat eraan voorbij dat hij in de bijlage 19 die hem werd afgeleverd naar aanleiding van zijn aanvraag uitdrukkelijk werd gewezen op de aard van de stukken die door hem moesten worden overgemaakt. Het verlenen van een termijn van drie maanden –reglementair voorzien- aan de aanvrager om de vereiste stukken voor te leggen strekt er precies toe de betrokkene in de gelegenheid te stellen het bestuur volledig in te lichten omtrent zijn situatie. De vaststelling, zoals reeds bij de beoordeling van het eerste middel werd gedaan, dat verzoeker zelf in gebreke is gebleven, wijst eerder op het miskennen van een zorgvuldigheidsplicht in zijn hoofde.

Nu uit alle gegevens van het dossier blijkt dat de verwerende partij alle haar ter beschikking gestelde gegevens heeft betrokken bij de beoordeling van het dossier, dit ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en verder van haar niet kon worden verwacht dat zij een oordeel zou moeten vellen over en motiveren omtrent documenten die haar niet ter kennis waren gebracht, niettegenstaande de uitdrukkelijke vraag daartoe, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is een schending van de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS